

tillade mig at oplæse. Der er nemlig i 1850 udkommet en Lov, hvorved det danske Talletteri hæves, og i denne Lov findes der en § 5, der lyder saaledes: „Det bestaaende Forbud mod Kolligeren for fremmede Lotterier vedbliver, og med Undtagelse af det danske Klasselotteri skal fremdeles alt Vædde- og Lottospil her i Landet være forbudt.“ Her er altsaa udstedt et udtrykkeligt Forbud mod alt Vædde- og Lottospil her i Landet; men nu tror jeg, at ærede Medlemmer vilde vide, at der daglig kunde jeg næsten sige, udstedes Undtagelsesbevillinger til, at et saadant Lottospil maa afholdes snart i et, snart i et andet mere eller mindre veldædigt Viemed.

Justitsministeren: Jeg tror ikke, at det er Thingets Duffe, at jeg skulde komme ind paa en udførlig Betragtning af Bevillingsmyndighedens konstitutionelle Grændser, navnlig altsaa ikke i det enkelte Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, men mon det ærede Medlem ikke har glemt, at der er udkommet en senere Lov, der blandt Andet handler om Bevillingsmyndighedens Grændser i denne Retning? (Andræ: Maa jeg bede den ærede Minister om at citere den!). Der er udkommet en saadan senere Lov, saavidt jeg husker i 1869; naar jeg blot havde et Par. Minuter dertil, skulde jeg vise det ærede Medlem den. — Med Hensyn til Sagen i Almindelighed vil jeg blot sige dette, at jeg hævder Ord til andet, hvad jeg før sagde; jeg tror ikke paa nogen Maade, at der er Tvivl om Reglen. Derimod er det en Selvfølge, at der meget let kan blive Tvivl om Reglens Anvendelse i det enkelte Tilfælde, og det var det, jeg før udtrykkelig fremhævede, at, naar der blev givet en ny Lov, hvis Bestemmelser klarlig maatte antages at strække sig ud over det Omraade, hvorpaa tidligere Bevillingsmyndigheden var anvendt, og Bevillingsmyndigheden ikke var forbeholdt, saa ansaa jeg det for klart, at Bevillingsmyndigheden hermed var bortfalden. Men det er ganske vist, at der kan være kommet mange smaa Love, hvis Indhold paa et eller andet Punkt berøres af en tidligere Bevillingspraxis; da Bevillingsmyndighedens Anvendelse er et Institut, som paa mangfoldig

Maade har forgrenet sig gennem hele Administrationen, saa er det naturligtvis ikke Meningen, fordi der kommer en lille Lov, som berører dette Forhold, at fæste Bevillingsmyndigheden helt bort paa det af Loven berørte Omraade. Derimod er det min Mening, at, naar Forhold i deres Helhed omordnes ved en omfattende ny Lov, saa maa Formodningen være for, at der ikke længere skal bevares en i Loven uomtalt Bevillingsmyndighed, og navnlig hvor der er Tale om ekstraordinære Domstole ligeoverfor en hel ny omfattende Proceslov, er det ganske naturligt, at man har gjort sig klart, om der for Fremtiden skulde være Rum for en saadan Bevillingsmyndigheds Anvendelse paa Lovens Omraade eller ikke, og nærværende Lovforslag er udarbejdet under Hensyn til at gennemføre den almindeligt erkjendte Grundsatning, at man efter Evne skal undgaa ekstraordinære Domstoles Bibeholdelse.

Andræ: Den høitærede Minister har fuldstændig Ret i, at Forholdet blev — om jeg ikke feiler, af mig selv — fremdraget ved den sidste Omordning af Klasselotteriet, men derved falder ikke Bemærkningen bort, thi fra 1849 til den 6te Marts 1869 er der jo en lang Række af Aar.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen over dette Affnit, og man gik til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 55 til § 123 af Udvalget:

I trediesidste Linie sættes: „10 pSt.“ istedetfor „5 pSt.“

vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

2) Lovforslagets § 123 med den vedtagne Forandring saalydende:

Enarest muligt, efter at Fordringernes Prøvelse har fundet Sted, skal Kurator gjøre Indberetning til Skifteretten om, hvilke af de anmeldte Fordringer der som privilegerede bør fyldestgøres af de Penge, som ere indkomne eller først indkomme. Finder Skifteretten det utvivlsomt, at disse Fordringer ville blive at